

Občan Hrušínský: Je hrozné, kolik lidí dokáže naletět darebákům

- [David Binar](#)
- [Profilové rozhovory](#), [Rozhovory](#)
- [19. 1. 2018](#) Neovlivní.cz

Jana Hrušínského asi není třeba dlouze představovat. Příslušník herecké dynastie sahající do poloviny 19. století provozuje už patnáct let vlastní divadelní společnost. Domovskému Divadlu Na Jezerce se daří, představení jsou vyprodaná, inscenace a herci sbírají ceny. Přestože by měl mít všechny důvody k radosti, principál má viditelně obavy. Ty se netýkají jeho podnikatelských a hereckých aktivit. Jan Hrušínský je zklamán z politického vývoje, z rozdělené společnosti, kterou cloumá nenávisť a která mu v lečtější začíná připomínat normalizaci 70. let minulého století. Odemykáme rozhovor ze zimního tištěného speciálu Neovlivní.cz.

Rozhovor to měl být v zásadě optimistický: o tom, co nás Čechy baví, čemu se smějeme a nad čím se dojmáme. O umění. Jenže – Jan Hrušínský je osobností, která citlivě vnímá dění kolem sebe. A tak do našeho povídání až příliš často zazněl vzdech či trpký smích. Herec a principál Divadla Na Jezerce je rozčarován ohrožením svobody a demokracie, které národ získal teprve před osmadvaceti lety, i sprostotou, která zaznívá z Pražského hradu.

Jan Hrušínský ve své ředitelské kanceláři v Divadle Na Jezerce. Foto: David Binar, Neo

Neo: U vchodu divadla jsem si všiml plakátu na inscenaci *Už je tady zas!*, což je adaptace velmi úspěšného německého románu, který byl i zfilmován. Netušil jsem, že existuje i česká divadelní adaptace.

S tím nápadem za mnou přišel režisér Matěj Balcar. Román Timura Vermese jsem znal; je to sci-fi o tom, jak se v současné době probudí v Berlíně na trávníku Adolf Hitler a je konfrontován se současným světem. A především je současný svět konfrontován s ním. Hitler velmi rychle zjistí, jaká je situace nejen v Německu, ale i v Evropě, a začne nabízet razantní a jednoduchá řešení. A všichni víme, kam takové nabídky vedou. Lidé na něj slyší, začnou ho plácet po ramenu a říkat mu: Vás bychom tady potřebovali, vy byste ten svinčik dal do pořádku. Špatně se mi to říká, ale absurdně nám hraje do karet politická situace, kterou tady teď žijeme a jejímiž účastníky a vlastně téměř zajatci se nechtěně stáváme.

Každopádně – Matěj Balcar román zdramatizoval, od Timura Vermese jsme dostali povolení. A o představení je opravdu mimořádný zájem. Lidé v hledišti reagují velmi spontánně a je

z nich cítit, že si tu inscenaci přisvojují a zasazují ji do mantinelů toho, co se dnes odehrává. Nacházejí v ní určitou paralelu k tomu, co sami právě prožívají.

Zvláštní je, že diváci začínají poslední dobou reagovat úplně jinak, než jsme byli posledních 27 let zvyklí. Začínají se smát na místech, kde cítí nějakou narážku, která tak ani třeba není od nás myšlená. Chovají se tak, jak se chovali před rokem 89, v době, kdy všude kolem nás byly ostnaté dráty a nesměli jsme za ně. Teď někteří lidé znovu volají po tom, aby tam ty ostnaté dráty znovu byly, což je pro mě absolutně nepochopitelné. Ale jak vidím, je to nepochopitelné i pro většinu lidí, kteří chodí do divadel.

Už je tady zas! volně navazuje na naši předchozí inscenaci, kterou byla kanadská hra Marka Leirena-Younga Shylock, hra namířená proti antisemitismu, což s Hitlerem docela souvisí. Zalíbilo se mi i z tohoto úhlu pohledu nasadit právě tyhle dvě inscenace za sebou. Přestože Shylock je drama, respektive monodrama, tak se u obou inscenací režisérům Balašovi a Balcarovi a hercům podařilo do představení dostat přesnou dávku humoru. Lidí se na obě představení vyloženě těší a chodí s velkým zájmem.

Milan Kňazko za skvělý herecký výkon v Shylockovi, který je skutečně obdivuhodný, dostal letos Cenu Thálie. Dokonce, což je paradox, v mnoha recenzích je dáván českým hercům za příklad, jak na jevišti zacházet s českým jazykem. Podobně paradoxní situace nastává, když jedeme se Shylockem na Slovensko. České divadlo na Slovensko přiveze slovenského herce, který mluví k slovenskému publiku česky (*směje se*), což pravidelně končí potleskem vestoje.

Neo: Vy nemáte zábrany vyjadřovat se k politickému dění.

To jsem zdědil po tátovi, a vím, že z toho měl vždycky jen problémy.

Neo: Nemáte obavy, že by to mohlo divadlo nějakým způsobem ohrozit?

Mám. Ale myslím, že divadlo bude víc ohroženo, když budeme mlčet. Ve chvíli, kdy se znovu začneme bát a fakticky přestane existovat svoboda vyjadřování, tak divadlo ztratí smysl. Začnou se zase dělat věci plné politických narážek a jinotajů a v hledišti bude sedět nějaký cenzor nebo udavač, který bude hlásit na obecní úřad, že divadlo je pro firmu, totiž pro stát, nebezpečné, a doporučí je zavřít.

Neo: Kdo by to před těmi 28 lety řekl.

No, možná ještě před rokem, dvěma. I když leccos tomu naznačovalo, i když zvolna a nenápadně. Jako vždycky když se potlačuje demokracie, tak to vypadá ze začátku nevinně a většina lidí si toho ani nevšimne.

Neo: Jak hodnotíte výsledek podzimních parlamentních voleb?

Jsem rád, že strany, které považuji za demokratické, se do parlamentu dostaly. Ale obávám se, že nemají velkou sílu. Ukázalo se to, když třeba v prvním kole nebyl zvolen předseda druhé nejsilnější strany na místo místopředsedy parlamentu. Ani v opakované volbě. Vítěz voleb nedokázal dodržet, na čem se dohodli. Jestli chtějí demokratickým stranám ukázat převahu a sílu, nebo jestli to tak bude už pořád, už brzy uvidíme. Vlastně se mi to ani nechce komentovat.

Jan Hrušínský

- Syn herce Rudolfa Hrušínského se narodil v roce 1955 v Praze.
- Divadlo hraje od dětství, po studiu pražské konzervatoře začínal hrát v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Zde se potkal se svojí budoucí manželkou herečkou Miluší Šplechtovou. Společně vychovali tři děti – syna a dvě dcery. Nikola žije v Austrálii, Kristýna je herečkou, nejmladší Barbora vystudovala bytový design.
- Po štaci v Ústí působil v předrevolučních letech v pražském Realistickém divadle, později hrál v Divadle Na zábradlí, V Řeznické či v ABC.
- V roce 2002 založil Divadelní společnost Jana Hrušínského a o dva roky později pražské Divadlo Na Jezerce, které se stalo jedním z nejnavštěvovanějších divadel v Praze.
- Má za sebou nespočet televizních a filmových rolí, nezapomenutelný je jako princ Jaroslav v pohádce Jak se budí princezny nebo v prvotině Dívka na koštěti, kde si zahrál lásku mladé čarodějnice.

Neo: Myslíte si, že v prezidentských volbách bude mít nějaký kandidát proti Zemanovi šanci?

Začínám k tomu být trochu skeptický, ale naděje umírá vždycky poslední. Hrozné je, jak snadno je možné lidi oklamat. Jak snadno dokáže neuvěřitelné množství lidí naletět darebákům.

Neo: Proč si myslíte, že tomu tak je? Je to lidskou náturou, nebo to souvisí se vzděláním, se školami, s výchovou obecně?

Nejen se školami a se vzděláním. Vezměte si, jaké školy tady v minulém století byly. Kolik let v minulém století bylo demokratických? Třicet. To je dost málo na sto let. Řekl bych, že to charakter i vnímání lidí poznamená. Vždyť vidíte, jak jsme masírováni lživými weby a zprávami, které nemají s pravdou nic společného. Jak tomu má odolat národ, který není zvyklý žít ve svobodě, kterému se desítky let nepřetržitě lhalo? Zvláště když vidíte, že tyhle nekalé praktiky se začínají objevovat třeba i v Americe, v Británii. Vždyť Brexit je vlastně

výsledek skvělé ruské konspirace. To samé americké prezidentské volby. Jak by se tomu mohla ubránit Česká republika, když ji zrazují čelní političtí představitelé?

Chybí nám bohužel vzdělání a sebevědomí. Člověk, který je nám dáván za vzor inteligence a vzdělanosti, je ohnutý a podlézá lidem, kteří nás de facto od roku 1946 ovládali a od roku 1968 okupovali. Vždyť nakonec už v tom roce 1946 si lidi naivně mysleli, že to je jenom na čtyři roky, tak přece o nic nejde. Zvolíme Gottwalda a ono to nějak dopadne. Když se nám nebude líbit, tak příště dáme hlas někomu jinému. Jenže už to pak nešlo. Přes čtyřicet let za ostnatými dráty. To není moc veselý rozhovor, že? (*smích*)

Neo: Vzhledem k tomu, že rozhovor vyjde ke konci roku, tak by měl být optimistický...

Já bych strašně rád, ale co chcete zrovna v tomto týdnu hledat v České republice optimistického? Když vidíte, jak prezident svému příteli Putinovi vykládá, že Rusko je desetkrát významnější než naši spojenci z Francie. Třeba. Nebo když vidíte, jací lidé vedle něj sedí jako reprezentanti naší země.

Neo: Je poněkud komické, když srovnáte fotografii Masaryka na koni a Zemana v plavkách s pádly v rukou.

Taky vidíte, že za Masaryka republika dvacet let vzkvétala. A podívejte se, v jakém stavu jsou lidé za Zemana. Začínají se navzájem nenávidět, mluví sprostě, na silnicích jsou agresivní a bezohlední, když chce někdo dát najevo sílu, tak to bezostyšně udělá. Ten člověk ukázal, že se to tak má dělat.

Neo: Ryba smrdí od hlavy.

Přesně tak. K 15. výročí existence Divadla Na Jezerce jsme vydali knihu, jejíž první věta je, že všechno začalo v listopadu 89. Protože bez listopadu 89 by Divadlo Na Jezerce neexistovalo, nepodnikalo by se, nepoznali bychom svobodu. Je tam fotografie z 19. listopadu 1989, kdy jsme byli s manželkou v Činoheráku při zakládání Občanského fóra. Během večera tam přišla zpráva, že na Prahu mají přijet tanky. A protože Činoherák měl jen jediný východ, tak jsme nevěděli, jestli venku není přistavený policejní autobus, do kterého by nás nahnali a odvezli neznámo kam. O tom se reálně uvažovalo. A jedním z autorů toho nápadu byl generál Zbytek, který je v současné době s Milošem Zemanem v Rusku a mluví tam za nás. To je bohužel reálný obrázek České republiky těchto dní.

S Janem Třískou pojilo Jana Hrušínského dlouhé a pevné přátelství. Foto: Marie Votavová, Divadlo Na Jezerce

Neo: Na účast herců na veřejném životě existují dva názory. Jeden praví, že herci jsou takovým svědomím národa, druhý je opačný a říká, že herci by do politiky mluvit neměli.

Tak já vám řeknu třetí názor. Jsem sice herec, ale zároveň také občan České republiky. A jestliže vám říkám, co si skutečně myslím, tak to říkám proto, abych bránil sebe a svoji rodinu před politickými šmejdý, kteří mně chtějí ukrást svobodu. A mrzí mě, že ten občanský hlas není slyšet mnohem silněji. Tak, jak by si to hodnota, o kterou můžeme přijít, zasloužila. Nechce se mi věřit, že by český národ byl hloupý. To přeci není pravda. Určitě jsou tady hlupáci, stejně jsou tady chytrí lidé. Tak je to přece vyváženo všude na světě. Proč by u nás měla ta miska vah být víc na straně těch, co nepřemýšlejí a naletí kdejakým šejdířům, kteří je k ničemu jinému nepotřebují než k tomu, aby díky jejich hlasům mohli bohatnout. Nakonec ony investice, o kterých prezident, ať už v souvislosti s Čínou, nebo Ruskem, mluví, tak pro koho to jsou investice? V případě Číny se naplnily maximálně z několika procent. Ale nešly do České republiky, ale na účty lidí, kteří jsou blízcí panu prezidentovi a obchodují s Čínou. Ať je jim přáno, ale proč kvůli tomu brání všem ostatním žít svobodně? A to samé teď v Rusku. Hrad odmítá zveřejnit, kdo tam všechno s prezidentem je. Já si můžu myslet, že to jsou firmy podobné té, co nedávno pan Mynář protlačil, aby stavěla vodní elektrárny v Kyrgyzstánu, než se ukázalo, že to jsou totální podvodníci, kteří nejsou schopni postavit nic. Takže z toho byla jen ostuda. Anebo si můžu myslet, že to jsou firmy, které nějakým způsobem podporují kampaň pana prezidenta – která údajně kampaní není –, nebo které podporují stranu Zemanovců – kteří údajně Zemanovci nejsou (*smích*). Zatím je to legrační. Ale až to tady skutečně obeženou ostatními dráty, tak to konečně pocítí ti, kteří takové lidi volí a kteří sami jsou dnes díky svobodě zvyklí třeba dvakrát za rok jezdit kamkoliv k moři.

Neo: V souvislosti s Brexitem a zvolením Donalda Trumpa prezidentem Spojených států se často hovoří o tom, že tyto politické události povedou k hospodářským dopadům, které na jejich zastánce negativně dolehnou nejvíc.

Ve chvíli, kdy se omezí možnost cestování, zavedou se např. cla na výměnu zboží, prudce stoupnou životní náklady. Navíc Británie je ekonomicky úplně jinde než my. Ale v případě vystoupení České republiky z Evropské unie by ten dopad byl katastrofální především na lidi na venkově, na voliče všech politických podnikatelů.

Neo: Myslíte si, že by nás Andrej Babiš mohl vytáhnout z Evropské unie?

To nevím, do hlavy mu nevidím. Rozhodně má zájem o evropské dotace. Ale nerozumím jedné věci. Pan Babiš je jedním z nejbohatších lidí ve střední Evropě. Jeho rodina je zajištěna na mnoho generací dopředu tak, že by mohla žít v luxusu, o jakém se nikomu z jeho voličů ani nezdá. Nerozumím jeho motivaci, proč mu to nestačí, proč potřebuje mít víc a víc.

S manželkou Miluší Šplechtovou hraje Hrušínský Na Jezerce v komediích Zahraj to znovu Same – a Takový žertík. Foto: Divadlo Na Jezerce

Neo: Souvisí váš přístup k věcem veřejným s osudem vašeho otce?

Táta se hodně angažoval, zvláště v osmašedesátém a v devětašedesátém roce, vystupoval veřejně velmi otevřeně a k jeho cti budiž řečeno, že nikdy např. neodvolal podpis pod dokumentem Dva tisíce slov z roku 1968. On byl jeden z prvních padesáti signatářů, což mu bylo vytýkáno. Myslím, že to byl zástupný problém. On nikdy nebyl ve straně, nikdo z naší rodiny nikdy nebyl v komunistické straně, a na osm let měl zákaz činnosti. Ten zákaz existoval v písemné podobě od normalizačního ředitele Národního divadla Přemysla Kočího, který mu jakoukoliv mimodivadelní činnost zakázal. Napsal mu dvoustránkový, velmi sprostý dopis o zdivočelých měšťácích a o tom, že nějaký Hrušínský nebude mít vyšší výdělky než ředitel Národního divadla a že mu zakazuje filmování a přístup do televize a do rozhlasu, zakázal mu i režirovat i pohostinsky hrát. A rozeslal to všem institucím. Režiséři, kteří ho chtěli obsadit, mu vždy jen volali: Rudolfe, chtěli jsme ti dát roli, ale bohužel to neprošlo.

Mě v té době chtěli donutit, abych se přejmenoval. Měl jsem točit v roce 1972 nějaký film na Barrandově s režisérem Hníkem, ani už nevím, jak se to jmenovalo. Prošel jsem kamerovými zkouškami, dostal jsem tu roli, měl jsem už vybrané kostýmy a mělo se začít točit. V osm ráno pro mne přijelo auto, ale místo do ateliérů jsme jeli k technickému řediteli Barrandova, kde byla místnost plná různých soudruhů, byl tam i producent toho filmu, který byl rudý až za ušima. Tam mi řekli, že jestli chci točit a jestli nechci ohrozit natáčení, tak že jim mám podepsat papír, že se zříkám svého otce na protest proti jeho politickým postojům. Že si mám zvolit umělecké jméno. Soudruzi byli tak laskaví, že mi dovolili si vybrat. A prý že musím na toto téma udělat obsáhlý rozhovor do časopisu Záběr, to byly tehdy takové filmové noviny. Samozřejmě jsem jim nic nepodepsal, odmítl jsem to, domů jsem šel pěšky, protože jsem neměl v kapse žádné peníze a zpátky už mě nevezli. Tak jsem z Barrandova šlapal z kopce dolů a mohl jsem přemýšlet o tom, co to je za pakáž, ti bolševici. Natáčení filmu bylo na dva dny zastavené. A třetí den už se točilo, mou roli hrál jeden kolega, který rychle vlezl do mého kostýmu. Ona to žádná škoda nebyla, protože ten film byl nějaká pitomost, kterých se na začátku 70. let točilo jako na běžícím pásu. Dva roky jsem tam nesměl. Pak to zlomil Jiří Menzel, který mě obsadil do budovatelského filmu Kdo hledá zlaté dno, což byl první film, který po několika letech směl natočit. Měl tam ještě hrát Jan Tříska a můj táta. To nedovolili a chtěli vyhodit i mě. Menzel řekl, že beze mě ten film dělat nebude. A moje podmínka byla, že to budu dělat pod svým jménem. Což nakonec prošlo. Malé smutné vítězství. Ten film nebyl žádný zázrak, byla to opravdu hrozná doba. Jak nás z Ruska poučil pan prezident, kdo si nepamatuje historii, je odsouzen k tomu, aby ji prožil znovu. Chtěl bych mu říct, že já si ji pamatuji.

Neo: Dnes si lidé, co tu dobu nezažili, vůbec nedovedou představit, jak obrovský tlak na tak mladého člověka to byl.

No, on to byl větší tlak na tátu. Jeho tím vydírali. Já k tomu přišel jak slepý k houslím. Ani se tím dnes nemůžu chlubit. Komunisti pronásledovali tátu a chtěli ho donutit k poslušnosti. Což se jim nepovedlo. Když o tom v poslední době docela často přemýšlím, tak si myslím, že Miloš Zeman si mého táty upřímně vážil. Možná by se před ním za svoje proruské chování styděl. I když dneska už asi bohužel ne. Tím obrovským množstvím alkoholu musí mít úplně změněnou osobnost. Ale mám za to, že táta by byl na něj hodně rozzlobený. Větší část svého života prožil v nesvobodě, ta nejlepší léta mu ztrpčovali lidé, kterými se Zeman obklopuje – včetně Rusů. To by táta asi nesl hodně těžce.

Neo: Bavili jste se s otcem taky o antichartě?

Samozřejmě. Vezměte si, že to bylo skoro po osmi letech zákazu činnosti. Měl v té době za sebou čtyři infarkty a v podstatě byl zlomený. Na dně. Já mám vždycky vztek, když se dnes píše o antichartě a ukazuje se na lidi jako Jan Werich, Karel Höger a další čestné a slušné lidi a plive se na ně. A zcela bez povšimnutí a bez jakéhokoliv trestu zůstávají ti, kteří ten psychický teror anticharty vymýšleli a organizovali. Tihle skuteční zločinci zůstali bohužel nepotrestáni, stejně jako celý komunismus. A teď se nám to vrací.

Manželé a spoluhráči. Foto: Divadlo Na Jezerce

Neo: Dovedl byste si představit vstoupit do aktivní politiky?

Dostal jsem několik nabídek od různých demokratických stran, abych za ně kandidoval – buď do Senátu, na magistrát, nebo na radnici. A vždycky jsem to odmítl, protože jsem podnikatel a nedovedl bych odolat pokušení, abych nezačal shánět v rámci svého nového, mocenského vlivu peníze na svůj byznys. Tak, jak jsme toho svědky u mnoha byznysmenů, kteří jdou do politiky. A mám pocit, že tam teď chodí čím dál tím víc takových lidí právě za tímto účelem, aby pomohli sobě. Tak nakonec jsem to před pár lety viděl i u jednoho kolegy, který se stal senátorem, a na jeho divadlo šly rázem desítky milionů korun. Místo aby ve své pozici usiloval o poctivé podmínky pro všechny podnikatele, lobboval za sebe a konkurenci se snažil omezit. Bylo to docela drsné a naše divadlo jeho chování pocítilo dost tvrdě. Možná i tohle jednání politiků je jedním z důvodů, proč lidé dnes přestávají demokracii věřit.

Neo: Máte tady v divadle kolegy, kteří mají na současnou politiku opačný názor? Pokud ano, jak s nimi vycházíte?

Rád se obklopuji lidmi, kteří mají svobodu a demokracii ve stejné úctě jako já. Ale samozřejmě se někdy můžete zmýlit a pak, pro mě je tady v divadle prvořadá kvalita a profese. Toto divadlo nevzniklo kvůli dotacím. Když se podíváte zpátky na to, co jsme kdy od koho dostali, tak ve srovnání s ostatními pražskými divadly velmi rychle pochopíte, že to tak je. Ve chvíli, kdy by Divadlo Na Jezerce ztratilo svou kvalitu, nebo kdybych ji nemohl dále garantovat, tak bych to přestal dělat, protože by to pro mě ztratilo smysl. Ale názorově tady máme pochopitelně různé osobnosti. Paní Bohdalová třeba. O ní všichni vědí, že podporovala pana Zemana. Samozřejmě jsem se jí ptal proč, příliš jsem jejím důvodům neporozuměl, ale respektuji její názor a neberu jí to. Jenom bych byl rád, aby lidi, kteří fandí panu prezidentovi, mně nebrali můj jiný názor. V našem divadle není v tomto směru žádná neshoda.

Neo: Setkáváte se osobně s nenávisť vůči vám?

Přímo jsem to nikdy nezažil, na sociálních sítích ano. Česká republika vinou pana prezidenta zhrubla. Hrubost, kterou by si mnozí lidé před dvěma lety ještě nedovolili, možná by je to ani nenapadlo, tak dneska si dovoluji úplně běžně, je to normální, nikdo se nad tím nepozastaví. Loni 28. října se na Facebooku objevila fotografie ze Staroměstského náměstí, na které jsme byli s Janem Hřebejkem. A pod ni někdo napsal, že jsme vlastizrádná klaka a budeme viset. Dneska už ani výhrůžka smrti nic neznamená.

Občas se také opět začínají objevovat anonymy. Teď mi přišel opravdu krásný anonymní dopis, a je to docela vtipné. Představte si, že si někdo dal takovou práci. Tady mně na dvou stranách kdosi káže o morálce a o tom, jaké jsem neslušné, nevychované prase. A pak se podepíše jako Občanka s erbem (*smích*). To je směšné. Lidí, kteří nemají odvahu se podepsat, mají pocit, že jsou stateční, když se ukážou, jací ve skutečnosti opravdu jsou. Tudíž se to na sociálních sítích hemží nepublikovatelnými výrazy. Ačkoliv já nevím, dneska už publikovatelné jsou, protože je občas čtu i v novinách, slyším je z Pražského hradu nebo ze sněmovny. Vlastně i v tomto směru je to tragédie.

Neo: Je možné proti té nenávisti něco dělat?

Snažit se zůstat slušnými lidmi. Víc můžete těžko udělat. A nesmíme se začít bát. Občas slyším takový názor, že nic nemá cenu, že jeden člověk nic nezmůže. A když dva miliony lidí říkají, že jeden člověk nic nezmůže, tak je to hloupost, ne? To je typický příklad toho, jak se dá manipulovat lidmi. Ale já nechci být příliš skeptický. Pevně doufám a věřím, že se přece jen objeví nějaké světélko na konci tunelu. Třeba už v lednu při prezidentské volbě. Podívejte se na prezidentské kandidáty. Mezi nimi je několik lidí, které bych chtěl vidět v politice, i kdyby neuspěli v prezidentské volbě. A pokud jde o současnou situaci, jsem si jist, že za čtyři roky, pokud tady opravdu bude vládnout KSČM, SPD a ANO, budeme svědky tolika podvodů a lumpáren, krádeží a násilností, že to konečně pochopí i ti, kteří letos ve volbách naletěli. Věřím tomu a neberte mi to (*smích*).

Neo: Proč bude rok 2018 lepší než rok 2017?

(*směje se*) Lehčí otázku byste neměl? Jak mám vědět, proč bude lepší, když nevím, jestli bude lepší? V té otázce se skrývá takový záluždný rozpor. Lepší by být mohl, kdyby hned na začátku roku v prezidentské volbě zvítězila slušnost a lidskost proti hulvátství a obelhávání vlastních voličů. Jestli bude rok 2018 lepší, než je ten letošní, uvidíme na jeho konci. Poznáte to podle toho, jestli za rok bude ještě existovat Divadlo Na Jezerce (*smích*).

Tištěný magazín Neolivní.cz
exkluzivní zjištění, unikátní rozhovory
Informace o předplatném >>